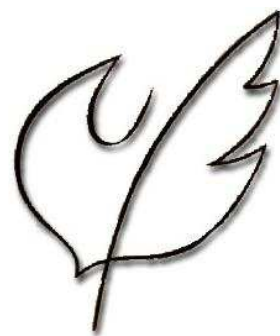

Pestszentimrei Öröm Hír Levél

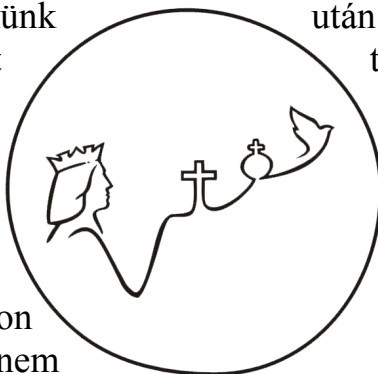

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
IV. évfolyam 8. szám (35.) - 2007. november

Szent Imre jubileum – Templombúcsú 1007 - 2007

Alexandria Kelemen keresztény író már a 2. sz.-ban így írt: „*Miénk az ifjúság, mely nem öregszik. Isten gyermekeinek neveznek minket, és ez az élet tavaszát jelenti számunkra, mert az igazság Krisztusban mindig ifjú marad bennünk!*” Ugyanígy él bennünk Szent Imre herceg alakja, akit az ifjúság védőszentjének tartunk magyar földön. Az ő életében azt ünnepeljük, hogy Krisztusnak van hatalma megőrizni romlás nélkül egy ifjú életét. Hogy aki fiatalon Istennek szenteli életét, az nem idegenedik el evilági feladataitól és nem lesz koravén. Ezért keresztényként nem keressük lázasan az örökifjúság csodás elixírét, mert tudjuk, hogy az alkotó erők mindig megújulhatnak a szeretetben és az imában. Imre herceg azért is példa számunkra, mert tágabb környezetében és az akkori magyar népben még viaskodott egymással pogány magyar hagyomány és a keresztény hit. Az ő életében az „ősi” és a kopogtató „új” feszült egymásnak, még ha a kereszt-

ténység akkor már ezer évre tekintett is vissza. Apja, István katekumen volt, tanuló a hitben, aki Imrével együtt tudatosan döntött az evangélium oldalán. A mai fiatalok lassan hasonló helyzetben lesznek. A vallását, hitét vesztett Európa után ismét úgy találhat rá a keresztény hitre, mint valami „új”-ra, frissre, amiről eddig csupa hamisat mondtak neki. Szent Imre így marad Egyházunkban ezer év után is élő eszmény. Isten-szeretete így marad lángoló és modern.

*„Imre, kialszik a gyertyád
és nem fogy a szádból a zsoltár!
Milyen édes tör vasa vert át,
hogy szent szerelemre hajoltál?”*

Templombúcsúnk alkalmából ezzel kívánok minden Testvérünknek áldott ünnepet!

Gödölle Márton plébános

Elsőáldozás

Október 21-én 10 fehérbe öltözött kisgyermek találkozott Jézussal a szentáldozásban - életében először.

E nagy eseményt hosszú felkészülés előzte meg. Március 20-a óta hat alkalommal részesültek a szentgyónás kegyelmeiben, hogy tiszta szívvel fogadhassák be Jézust.

Elsőáldozóink: *Békefi Marcell, Bönöczk Gellért, Csajkovics Krisztián, Jarabin Bence, Kovács Vanda, Mécs László, Novák István, Reinprecht Ivett, Reinprecht Vivien, Sefcsik Tibor.*

Nyugdíjas zarándoklat

Egyházközségünk őszi nyugdíjas zarándoklata szeptember 8-án Fertődre és Nagycenkre indult. Kegyes volt hozzánk az Ég, nem esett az eső. Fertődön egy hitéért hosszú börtönéveket viselt plébános fogadott bennünket. A hűség és szeretet megtestesítője ez az idős pap. Egyszerű, józan, de nagyon elkötelezett. Sok szép ismeretlen éneket hallottunk a szentmisén, férfiak énekelték. A templomban éppen olyan Szent Imre szobrot fedeztünk fel - Hiesz Géza alkotása -, mint ami a főoltárunkon van. A fertődi Eszterházy kastély érdekes, különleges és kopott. Legalább is nekem. Sokkal jobban tetszett Nagycenk. A kedves Márton atya már az úton felkészített bennünket Széchenyi

István életéről és főképpen küzdelmes hitéről. A kastélyban aztán a legnagyobb magyar munkásságáról bőséges kiállítást láthattunk. Annyira tetszett ez a zarándokút sok társunknak, hogy mindjárt indultak volna másakra. Ha a Jó Isten úgy akarja, tavasszal ismét megindulunk. Addig is köszönjük meg Istennek sok ajándékát! Jöjjünk hétköznap is szentmisére, mert az Úr itt helyben is feláldozza magát, jelenbe hozza szent kereszttáldozatát a mi üdvözítésünkre!

Szarvasné Marika

Felső minitábor - Szokolya

Szeptember 28-30. hétvégéjén a felsősökkel indultunk táborba 30 fővel Szokolyára, a református parókiára. Új hely, új ízek... Megkérdeztük a gyerekeket, nekik hogy tetszett.

Mi volt a minitáborban a lelki élményed?

„Amikor Márton atya a reggeli imában arról beszélt, hogy 'Tagadjuk meg önmagunkat az emberi kapcsolatokban'. Nekem ez azt jelenti, hogy ne legyen az, hogy mindig önző vagyok, hanem próbáljak meg embertársaimmal kedves, szelíd lenni. Próbáltam is így tenni. Pl. a misében átengedtem másnak a helyet, amin ülni szerettem volna.” *Cs. Marci*

„Hogy itt a hittannal is foglalkozunk. Az iskolában nem nagyon szoktak

Istennel foglalkozni. Nekem lelkiileg ez jobb. Inkább itt vagyok, mint az iskolában. De az is jó volt, hogy a fiúkkal játszottunk párnacsatát.” Cs. Krisztián

„A kirándulás, mert végig vidám hangulatban telt.” Panka

„Hát hogy ebben a táborban is kicsit közelebb kerültem Istenhez. És hogy megtanultam ellentmondani magamnak.” Sz. Fruzszi

„Itt könnyebb az ismerkedés, mint az iskolában, mert sokkal barátságosabbak a gyerekek. Itt mindenki nagyon rendes a másikkal.” Sz. Dóri

Csobánkai alsós minitábor

„Gyere már a Kincső után, nehogy lezúgjon!” – hangzott felém a kiáltás. Dehogy akartam én felmenni a meredek hegyoldalon, a gyökereken, a csúszós cipőmben. „Menjenek a gyerekek, ha kedvük van, velük van Márton atya, én pedig megvárom őket ideleinn” – gondoltam. És a gyerekek tényleg mentek, mert kedvük volt, ehhez is, mint sok minden máshoz, ami számomra kevésbé érdekes, vagy csak lusta vagyok hozzá. És ment Kincső is, aki ovisként velünk volt a csobánkai alsós minitáborban október második hétvégéjén. Elindultam tehát a felszólításra, fel a hegyoldalon, a gyökereken, hogy

segítsek, mert ha egy gyermeknek szüksége van rám, azt nem tudom visszautasítani, és sokszor előfordul, hogy a gyermek öröme, lelkesedése meghozza az enyémet is. Ebben a minitáborban többször előfordult, hogy így - észrevétlenül - vezettek a gyerekek oda, ahova magamtól nem mentem volna. Így tudtam velük felhőtlenül játszani az udvaron, így tudtam az ő lelkesedésük nyomán lelkesedni én is, amikor néma jelenetben előadtuk a csodálatos halfogás történetét, és így tudtam kitartani, amikor hosszan pepecseltünk azzal, hogy magvakat ragasztva kidíszítsük a halfogásról készült rajzot. Egy barátnóm szerint

mindenkinek kötelezővé kéne tenni, hogy havonta legalább egy hétvégét gyerekek között töltsön. Ha ez nem is kötelező, mindannyiotoknak javaslom, hogy próbáljátok ki, mert a gyerekek minden ellenkezésünk ellenére is képesek a jót előcsalogatni belőlünk...

Cz. Kati

Zebegényben voltunk

Október 22-én újra családi kirándulásra indultunk a plébániáról. Nemzeti ünnepünk előnapján természetesen vettük, hogy olyan célt válasszunk, ahol módunk van tisztelni a forradalom hőseinek emléke előtt. Több ötlet is szóba jött, de mérlegelve az

elérhetőséget, Márton atya javaslatára végül Zebegény mellett döntöttünk, ami nem csak nagyon szép hely, de a Trianoni emlékpark mellett, mögött helyet kapott egy '56-os emlékhely is.

Sajnos a szeles idő többeket elriasztott, így végül húszegynéhányan indultunk el autóinkkal a plébániától. Útközben megcsodálhattuk azt a pazar színorgiát, amit az idei ősz tárt elénk.

Zebegényben először az emlékhelyet kerestük fel. Ez a település felett helyezkedik el, így innen csodálatos kilátás nyílik a Duna kanyarulatára. Itt a gyerekek futkározhattak és játszhattak is, illetve megmásztuk a kilátót is.

Ezt követően Márton atya ismertette az emlékpark történetét, majd egy rövid műsorral – a forradalom kronológiájával és néhány közbeiktatott verssel – idéztük fel az 1956-os forradalom csodálatos és szívbe markoló pillanatait. Elhelyeztük az emlékhelyen a közösségünk koszorúját és közösen elénekeltük a Himnuszt. Jó lenne, ha hagyományaink közé emelhetnénk a nagy nemzeti eseményeinkre való közös emlékezést is.

A megemlékezést követően visszasetáltunk a községbe, ahol Márton atya bemutatta a Kós Károly tervezte templomot, felhíva a figyelmet annak építészeti és képzőművészeti látnivalóira.

Kirándulásunkat egy Duna-parti sétával zártuk.

A Jóisten megmutatta, hogy szeretettel szemléli közösségünk megmozdulásait, hiszen az aggasztó előjelek ellenére az idő megfelelő volt, kora délutánra még a nap is kisütött. Hazafelé ugyan belefutottunk néhány záporba, de ezek valószínűleg csak az angyalok könnyei voltak, akik így adták tudunkra, hogy

sajnálják, hogy már véget is ért ez a szép nap.

Csernyus László

Itt van az ősz, itt van újra...

Itt van bizony, na de pontosan hol is? Telnek-múlnak a hetek, hónapok, már a november köszönt ránk, és csak ritkán vesszük észre, még mi is itt a kertvárosban, hogy milyen színes ez az ősz. Legalábbis én így voltam ezzel. Aztán jött a szombat, november 3-a, amikor is az ifisekkel amolyan kettős-kirándulásra mentünk: az egyik fele az előre eltervezett könnyed túra volt a Pilisben, a másik az autós része odáig és vissza (szintén nagy élmény).

Szóval, amint elértük a kiindulópontot, és először tárult elénk a mesés szép őszi erdő a maga sárga, barna, bordó színeivel, onnantól kezdve meg se állt a fényképezőgépek kattogása – mindenki szerette volna hazavinni a tájat, ami olyan mulékony ilyenkor. Elindultunk hegyre föl, és völgybe le, tele tarisznyával, felajánlásokkal a szívünkben, és egy kedves feladattal, aminek ötletgazdája a túravezetőnk, Marcsi volt: meglepni valakit egy olyan ajándékkal, amit a nap folyamán készítünk a természet kincseiből. Kanyargott lábunk alatt az ösvény, fogyott az elemózsia a tarisznyánkból, és kevesebb lett a megabyte is a memóriakártyákon. Úgy döntöttünk, hogy végül is Dobogókő lesz az úti cél,

ahol a legvégén felkeresünk egy cukrászdát is – üsse kő, mindenki

belement, nagy nehezen. Ellátogattunk az egykori Kádár-villába is, ahol szentmisénket Kádár János vetítőteremnek berendezett szobájában tartottuk, Szent Ferencre emlékezve. (A nap elején nem hittük volna, hogy ennyire különleges élményekben lesz részünk...) Utána jött a cukrászda, és egy kis délutáni szusszanás a visszaindulás előtt: somlói, palacsinta, almás pite, kávé és tea idillikus hangulata. Majd a kilátónál felülről is megcsodálhattuk az ősz színeinek ecsetvonásszerű összemosódását a hegyoldalon. Még egy utolsó fénykép (eltesszük télre), és aztán indultunk vissza az autókhoz, Pilisszentlélekre. Útközben beszélgetések, táská mélyéről előkerülő étcsokoládé, Pálos-romok. Majd sötétben, zenét hallgatva hazakocsikáztunk. Valahogy így volt. Az őszt megtaláltuk.

Bouandel Dóri

A kőkereszt és az óriásplakát

Az út szélére egy új plakáttartó táblát állítottak. Óriási volt, és ehhez mérten roppant büszke is önnön nagyságára. Szemközt vele, fák árnyékában egy szürke kőkereszt emelkedett, körülötte

rozsdásodó vaskerítés, előtte hervadó virág.

A táblán hetente váltották a hirdetések, csupa rikító szín, vaskos betűk és termetes számok.

- Mily figyelemre méltó vagyok - gondolta magáról.

Egyszer aztán hirdetés nélkül maradt, de így üresen is büszkén csillogott a nagy sima fémlemez.

- Legalább én is szétnézhetek - szusszant egyet, s meglátta, ki is áll vele szemben. Nézegette, méregette, majd megszólította.

- Nem vagy valami feltűnő jelenség. Te is hirdetsz talán valamit?

- Igen. Az Utat.

- Értem... De milyen utat? Melyik irányba? Hova? Mert te is láthattad, én mindig pontosan megmutatom az embereknek, hogy hova kell menniük, hogy olcsón vásárolhassanak, vagy melyik bankba, hogy jó hitelhez juthassanak. A múltkor pedig még egy prima görögországi utat is hirdettem. Na, látod? Ez a hasznos útmutatás. Mást nem szoktál hirdetni?

- De igen. Az Igazságot.

A tábla nézte, fürkészte, majd sommásan megállapította:

- Hát az sincs rád írva. De ha engem figyelnek, mindenki megláthatja, mi az igazság. Nem is olyan rég csupa igazmondó politikust ragasztottak rám. Azok innen az út széléről is osztották a népnek az igazságot. Valami hihetőbbet nem tudsz mutatni?

- De tudok. Az Életet.

A plakáttartó most már igazán elvesztette a türelmét.

- Milyen életet? Szürke vagy és kopott! Tudod is te onnan, milyen a jó élet! Én mutatom meg az embereknek a

tengerpartot nyáron, a síparadicsomot télen, a bortúrát ősszel. No, itt van aztán élet! Beláthatod, én mindig mindenre tudok az embereknek megoldást, úgyis mondhatnám, nekem van üzenetem. Te mit üzensz az embereknek?

- Szeressék egymást.

- Egymást?!... Ezt a dolgot még nem hirdetem, sőt még csak nem is hallottam róla. Majd sandán nézett rá:

- Van ennek valami értelme? - és kimondta azt, ami egy hirdetőtáblának a legnagyobb sértés lehet:

- Fölöslegesen állsz te ott, nem figyel rád senki.

Majd, hogy udvariatlanságát tompítsa, lesajnálóan megkérdezte:

- És mióta hirdeted ezt?

- Kétezer éve.

- Hu...! Kétezer éve, ugyanazt, nem mondom, kitartásod az van!

Majd hosszan elgondolkodott.

- S mondd, legalább szeretik már azt az „egymást”?

- Nem igazán.

- Hát ez elég ciki, öregem. Nem kellene valami mást kitalálnod? Beláthatod, akkor ez a probléma.

- Nem. Ez megoldás.

A plakáttartó ezt már végképp nem értette.

- Miféle megoldás ez? Kétezer éve, mindig ugyanaz, de legalább ha már szeretnék azt az „egymást”, de így...

Belesajdult az üres fémlemez feje a sok gondolkodásba.

Szerencséjére hamarosan munkások jöttek és ráragasztottak egy új plakátot, ami megmutatta, melyik a legjobb fájdalomcsillapító.

Lukács Erzsébet

Az Élet Könyvéből

Hálát adunk azokért, akik az elmúlt hónapokban megkeresztelkedtek vagy házasságot kötöttek egyházközségünkben. (2007. március-október)

A keresztség szentségében részesedtek:

Simon András, Dévényi Milán, Laczkó Linda, Szabó Máté, Szinkó Krisztián, Benkő Bence Kristóf, Sági Olivér, Varga Virginia Mirjam, Bagoly Hanna Ilona, Kozma Gabriella, Varga Tímea, Lipovics Virág Panna, Fülöp Janka Zsuzsanna, Gál Dorka, Sikedancz Dóra, Balázs Barbara, Nagy Lajos, Oláh Máté, Fedeles Zsófia, Rafael Richárd, Mihályi Gellért István, Gáspár Julianna Ágota, Pongrácz Kázmér Tibor.

A házasság szentségében részesedtek:

Stanig Antal és Zavilla Anna, Murányi László és Ladányi Krisztina, Dr. Gál Zoltán és Knippel Barbara, Schneider László és Cseh Andrea, Kovács Gábor és Vizi Ágnes, Piriczki Gábor és Gorzó Éva.

Látogass el plébániánk honlapjára!
www.communio.hu/pestszenzimre
 Híreket, fényképgalériát és ismertetőket találsz!

Csodás gyermekeink

Gyerekeink egyik kedvenc bibliai története a vihar lecsendesítése. Egyik esti fürdetéskor négyévesünk teljes erejéből rúgkapálva óriási hullámokat vert a kádban, hozzá hangosan „dörgött”. Aztán egyszer csak megállt és maga elé suttopta: „Légy szíves, Isten, álljon el a szél!” Ezután másodpercekig moccanás nélkül, feszült izgalommal figyelte a vizet, majd diadalmas örömmel fordult felém: „Elállt!”

A gyerekek sokszor ott is csodát látnak, ahol nincs, mi felnőttek pedig sokszor ott sem vesszük észre a csodát, ahol van. Köszönöm Uram, hogy vannak gyerekeink, akik tanítanak minket, hogy a hétköznapi történések mögött is meglássuk a Te arcodat!

Önkéntes hozzájárulás (egyházi adó)

Továbbra is tudunk adni **készpénz-befizetési csekket**, amelyen egyházközségünk részére az egyházi adót vagy adományt szintén be lehet fizetni. A személyi jövedelemadóból levonható a befizetett összeg 30 %-a. Erről igazolást adunk 5.000.- Ft feletti befizetések esetén, ha a csekk közlemény rovatában feltüntetjük az adószámot. Adományok esetén cégeknek is tudunk igazolást adni. Természetesen ekkor befizetőként is a cég nevét és adószámát kell megadni. Csekkek a templomban és az irodában vannak kitéve. Természetesen továbbra is be lehet fizetni a hozzájárulást vagy adományt személyesen az irodában vagy szentmisék után a sekrestyében. Kérjük a híveket, hogy anyagi hozzájárulásukkal támogassák egyházközségünket!

Plébániánk bankszámlaszáma:
**Pestszentimrei Római Katolikus
 Plébánia**
10103881-45238100-01000004

Hirdetések

Plébániai hirdetések

November 18-án vasárnap du. ½ 5-kor a Vörösmarty Ének-Zene Tagozatos Általános Iskola kórusai **koncertet** adnak templomunkban.

A kerületi plébániák szervezésében **Ifjúsági Bál** lesz november 30-án, pénteken este 7-től a Szemere-telepi plébánia Don Bosco Házában.

A plébánián működik **Baba-mama klub**. Minden szerdán reggel ½ 10-től

½ 12-ig várjuk a kisgyermekes anyukákat a Cserkészházba beszélgetésre, találkozásra, játéokra.

A **Felnőtt kezdő hittancsoportba**, azokat a felnőtteket hívjuk, akik ismerkedni szeretnének a keresztény hittal, vagy akár nincsenek is megkeresztelve. Ez két hetente hétfőn, az év páros heteiben van este ½ 9-től a Cserkészházban. Legközelebb november 12-én.

Házaspárokat hívunk a hónapok 2. hetének péntekjén este ½ 9-től. Legközelebb december 7-én.

A **Nyugdíjas Klubot** minden második hétfőn reggel 8-tól ½ 11-ig tartjuk az év páros heteiben, amelyre szeretettel várjuk idősebb testvéreinket, imára, beszélgetésre, kötetlen együttlétre.

Néri Szent Fülöp nevét viselő **gitáros ifjúsági énekkarunk** szeretettel várja a régi és új énekkarosokat. A próbák időpontja vasárnap reggel 9-től van a plébánián.

A **Bibliaóra** hétfői napokon, két hetente a páratlan hetekben este ¼ 8-tól.

SZENTMISÉK RENDJE:

Vasárnap és ünnepnap:

De. 8 és 10 órakor és este 6 órakor.

Hétköznap: Minden reggel 7 órakor. Hétfőn, csütörtökön és pénteken este 6 órakor is.

Litánia: Vasárnap az esti szentmise előtt fél órával.

Elsővasárnapon az esti szentmise előtt egy órával **szentségimádás**.

Elsőcsütörtökön az esti szentmise után **szentségimádás** Jézus Szíve tiszteletére.

Gyóntatás: A reggeli szentmisék alatt. Vasárnap a szentmisék alatt. Minden pénteken du. 5-től 6-ig.

A plébániahivatal félfogadási ideje:

Hétfő és Szerda: De. 9-11 óra

Kedd és Péntek: Du. 16-18 óra

Esküvőt három hónappal előre kérjük bejelenteni. Keresztelési, bérmezőzési kérelmet a plébánossal kell megbeszélni.

Plébániai hittancsoportok

CSOPORT	IDŐPONT
Óvodások (kis- és középsős)	Hétfő 5 óra
Óvodások (nagycs.)	Kedd ½ 5 óra
1. osztály	Csüt. ½ 5 óra
2. osztály	Szerda ½ 5 óra
3. osztály	Szerda 4 óra
4. osztály	Kedd ½ 5 óra
5. osztály	Hétfő ½ 5 óra
6. osztály	Kedd 6 óra
7-8. osztály	Szerda ½ 6 óra
9-10. osztály	Hétfő 6 óra
Ifjúsági (11.o.-tól és egyetem)	Csütörtök ½ 8
Házaspárokat	A hónap 2. hét péntekje ½ 9
Felnőtt kezdő hittan	Hétfő ½ 9 (kéthetenként páros hetek hétfőin)
Felnőtt Bibliaóra	Hétfő ¼ 8 óra (kéthetenként páratlan hetek hétfőin)

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia (1188 Budapest, Nemes u. 17. T.: 292-3113, E-mail: sztimrepleb@mail.datanet.hu). Felelős kiadó: Gödölle Márton plébános, mobil: 06-30-263-8524. E-mail: mgodolle@mail.datanet.hu. Felelős szerkesztő: Bönöczk Péter, tel.: 06-20-555-1160, E-mail: p.bonoczk@freemail.hu. Internet: www.communio.hu/pestszentimre